

Nr 81.

Av herr **Karlsson** i Grängesberg **m. fl.**, om *upphävande av lagarna om kollektivavtal och om arbetsdomstol.*

Då lagarna om kollektivavtal och om arbetsdomstol antogs, skedde detta emot hela den svenska arbetarklassens uttryckliga protester. Arbetarna gåvo vid det tillfället det enhälliga löftet, att detta skulle bliva en stridsfråga tills dessa mot arbetarna riktade klasslagar åter avskaffats. Då dessa lagförslag förelägo till behandling i riksdagen, uttalade också Landsorganisationens representantskap den 25 april 1928 som sin mening bland annat följande: »Då de på riksdagens bord vilande förslagen till lag om kollektivavtal och till lag om arbetsdomstol icke äro önskvärda eller av behovet påkallade och då deras karaktär av undantagslagar måste göra dem förhatliga, finner Landsorganisationens representantskap, att lagförslagen böra på det bestämdaste bekämpas.»

De erfarenheter, som vunnits sedan lagarnas tillkomst, ha bekräftat deras klasskaraktär, riktad mot arbetarklassen, som genom denna lagstiftning klavbindes i kampen för sina intressen, under det att arbetsköparna ha i sin hand medel och möjlighet att under hela avtalstiden föra strid mot arbetarna utan att deras stridsåtgärder falla under tvångslagens straffbestämmelser.

Att arbetsköparna äro förtjusta över resultatet av denna tvångslagstiftnings verkningar är ju tydligt, och detta framgår klart av det uttalande, som Svenska arbetsgivareföreningens ordförande gjorde efter arbetsdomstolens första verksamhetsår. Han gjorde då i »*Industria*» bland annat följande uttalande: »Det är naturligt, att det var med glädje jag hälsade den nya svenska lagstiftningens genomförande, vilket skedde vid 1928 års riksdag genom en enig samverkan av alla borgerliga partier under ledning av den dåvarande frisinnade regeringen. Den tillfredsställelse, varmed detta riksdagens beslut hälsades inom alla borgerliga läger i hela landet, har genom domstolens arbete under dess första verksamhetsår icke minskats.»

På arbetsköparsidan känner man nog fortfarande samma tillfredsställelse med arbetsdomstolens »arbete». Arbetarklassen har för sin del icke fått anledning att ändra uppfattning om hela denna lagstiftning. Den är förhatlig och riktar sin udd direkt mot de fackligt organiserade arbetarna.

Som ett litet exempel på hur denna lagstiftning utnyttjas kan anföras, att Pappersindustriarbetareförbundet och dess avdelning i Iggesund med

stöd av denna lag ådömts att till bolaget erlægga ett belopp av 4.400 kronor vardera, och då avdelningen icke hade kontanta medel att erlægga, lade landsfiskalen beslag på 800 kronor, som uttaxerats av avdelningens medlemmar till premier för en kollektiv olycksfallsförsäkring. Avdelningen har överklagat denna utmätning och avgörandet ligger f. n. hos länsstyrelsen.

Det framgår klart, att denna lagstiftning ger arbetsköparna och med dem solidariska myndigheter stora möjligheter till trakasserier och straffåtgärder av olika slag mot arbetarna och deras organisationer. Detta har också från början varit avsikten med denna lag.

I överensstämmelse med arbetarklassens från början intagna ställning mot hela denna lagstiftning hemställs,

att riksdagen måtte besluta, att lagen om kollektivavtal och lagen om arbetsdomstol omedelbart upphävas.

Stockholm den 19 januari 1933.

Verner Karlsson.

K. Kilbom.

Vikt. Herou.

Edoff Andersson.

Aug. Spångberg.

Nils Flyg.
